

Farní listy 6/20

V Lipníku nad Bečvou
29. listopadu 2020

List farností: Lipník nad Bečvou, Osek nad Bečvou, Týn nad Bečvou

PROSME PÁNA, ABY SE JEHO SVĚTLO ROZZÁŘILO V NAŠEM ŽIVOTĚ I VE SVĚTĚ

Drazí farníci,

vstupujeme do adventní doby, která bude letos určitě jiná než obvykle. Jak jiná a jak moc, není jasné ani nyní, když to čtete, a už vůbec ne, když to 16. 11. píšu. Otázkou je, jestli musí být nutně horší. Asi nebude ještě automaticky možné přijít do kostela na mši svatou. Tím se ale přece duchovní život nevyčerpává. A pokud ano, pak je to škoda. Pak je to málo.

Hodně lidí je v momentální situaci skleslých, našťvaných, vykolejených. My křesťané bychom měli v každé době (ne jen v dnešní covidové) přemýšlet, co nám touto momentální situací Pán Bůh říká. Kam nás zve. Kam nás chce posunout. V duchovním životě žijeme stále v napětí, do jaké míry má být prožívání naší víry veřejné a do jaké míry se má odehrávat v oné zavřené komůrce našeho srdce. Adventní doba má být dobou ztišení, usebrání se, zastavení se. Je to doba těšení se, přípravy. Myslím, že v tom všem nám může doba koronavirová víc pomoci než uškodit. Nemusíme být pořád rozlítaní. Vždyť svým miláčkům dává Pán ve spánku.

Často si dáváme jako adventní předsevzetí mít se věnovat tomu komerčnímu mumraji na náměstích a v obchodech. Dřív začít s přípravami a různé nacvičování nenechat až na poslední chvíli. Letos je to všechno razantně omezeno – jak využijeme této možnosti? Budeme nadávat, že nestihneme předvánoční nákupy? Budeme nadávat, že nebude živý betlém, koncert...?

Krásným symbolem adventu je věnec se čtyřmi svíčkami. Učí nás naději – proto je ze zelených větviček. Mluví k nám o naději na spásu. O naději, že Boží slovo hlášené proroky se naplní. Že Boží zaslíbení se uskuteční, jakmile přijde jejich čas. Čas příhodný. Učí nás důvěře, že světlo je silnější než tma. Že kolikrát začíná jen nepatrně, třeba jen jednou svíčkou, ale postupně roste, přidává se další a další. Trpělivě čekáme na druhou, třetí, čtvrtou neděli, než zapálíme další svíčku. Nepředbíháme, i když je to lákavé a bylo by to hezké, kdyby hořely všechny. Přitom ten čtvrtý týden se všemi svíčkami bývá často velmi krátký. Většinu adventního času je světlo neúplné a my trpělivě čekáme a těšíme se, až adventní věnec vystřídá rozzářený vánoční stromek.

Přeji nám, ať najdeme čas a chuť ke ztišení, zvláště když nám k tomu vnější situace pomáhá. Využijme adventního času k prostému bytí spolu v rodině. Je to čas milosti, kterého se nám obecně moc nedostává. Využijme ho. I když je to někdy těžší. Adventní věnec nám může být svolávacím a stmelovacím prvkem. Nebojme se prožít letošní advent jinak. Posuňme se o kousek dál v chápání naší časnosti; v umění trpělivosti a radostného očekávání; v důvěře v dobrého Boha, který plní svoje sliby, jakmile se naplní čas, bez závislosti na ochotě či neochotě lidí spolupracovat.

Pán je blízko. Přijď, Pane Ježíši!

otec Libor

PŘIJĎ, PANE JEŽÍŠI

Adventní zvolání „Přijď, Pane Ježíši“ znamená, že celé křesťanské dějiny je třeba prožívat v uvážené prázdnotě, v záměrné nenaplněnosti. Dokonalá plnost teprve přijde a my ji nemáme vyžadovat už teď. To udržuje náš život otevřený, zvláště vůči milosti a budoucnosti vytvořené nikoli námi. Právě to znamená „bdít“, jak

nás k tomu evangelium naléhavě vyzývá. Advent vystihují další slova – máme být uvědomělí, činorodí, pozorní, bdělí a bdící. Advent je především voláním k plnému vědomí a upozorňuje na jeho vysokou cenu. Když vyžadujeme vzájemné uspokojení, když chceme, aby se dějiny vyvíjely podle našich představ, když žádáme, abychom byli zbaveni své úzkosti nebo zdroje své nespokojenosti a jakoby vyčítáme:

„Proč jsi to pro mě neudělal?“, „Proč mi to život nedopřál?“, odmítáme tím vlastně říci: „Přijď, Pane Ježíši.“ Odmítáme tak očekávat celkové pochopení, které vždy vyjevuje jedině Bůh. „Přijď, Pane Ježíši“ znamená skok do svobody a odevzdání se, které se po právu nazývá ctnost naděje. (...) Jsme s to důvěřovat, že Ježíš zase přijde, stejně jako přišel do naší minulosti, do našich soukromých dilemat a našeho trpícího světa.

*(Z knihy Očekávání Vánoc,
zamyšlení o adventu duchovního autora
Richarda Rohra, amerického františkána)*

V LOVANI S OTCEM LIBOREM

Pokračování z minulého čísla FL

Na fakultě jsme měli obdobné předměty jako v Olomouci, ale obecně jich bylo méně. Asi nejvíc jsem vděčný za úvod do judaismu a církevní historii, ve které jsme se věnovali posledním dvěma staletím. Bylo velmi zajímavé slyšet historii dvacátého století z úst západoevropského učenice. Zajímavé bylo také církevní právo. Pro pastorační mi dal hodně semestr exegeze mudroslovné literatury, kde jsme se věnovali především knize Job a Kazatel. Dost jiný byl přístup ke studiu. Dostali jsme množství materiálů, které bylo potřeba přečíst. Nicméně žádné velké hledání v knihovnách, všechno bylo nakopírované a dalo se koupit ve „skriptárně“. V semináři jsme měli další studium – především historie církve v USA. O formaci se staralo několik lidí. Samozřejmě rektor, se kterým jsme měli pohovor asi třikrát za rok. Dále spirituál, se kterým jsme se osobně setkávali k rozhovoru co 2-3 týdny. A navíc ještě „poradce pro formaci“, se kterým jsme se scházeli asi jednou za měsíc. Se spirituálem to bylo osobnější a duchovnější. S poradcem to bylo formálnější, sestavovali jsme si svůj formační plán a průběžně jsme řešili, jak se nám daří se v oněch oblastech posunovat. Poradce také raportoval naše setkání rektorovi. Pro mě úžasné bylo, že měl člověk dosti prostoru

organizovat si svůj čas sám. Učit se, kdy mi vyhovuje, rekreovat se, kdy mi vyhovuje. A tak si člověk mohl zajít před obědem do parku nebo si zaběhat, odpoledne si mohl klidně zajít na pivo. Asi nejhezčí bylo, když jsem kolem desáté zavřel skripta a šel jsem se projít ven – jen se vyvětrat, protáhnout, na půl hodinky. Něco, co je v Olomouci nepředstavitelné. Na Dušičky jsme si půjčili auto a vypravili jsme se v pěti lidech do ČR. Pro amiky to byly neskutečné zážitky. Třeba když do nás v Rajnochovicích chlapi sundávající lešení na kostele nalili štamprlu slivovice někdy v osm hodin ráno. Nebo když jsme v mlze a potmě večer dorazili na Hostýn a sestřička právě zamykala baziliku. Na prosbu, že tu mám čtyři americké bohoslovce, se s námi vrátila a celou baziliku rozsvítila. Chlapcům spadla brada a měli z toho asi nejsilnější

zážitek. Zajímavé byly Velikonoce, které jsme trávili společně v Lovani. Je tam zvykem to střídat – jeden rok Lovan, další rok Řím. Tento rok byla Lovan a ani mi to nebylo líto. Bylo to v rodinném kruhu a bylo to fajn. Jen pro úplnost – na Vánoce jsem byl doma. Kolem prvního máje bylo také nějaké volno, a jelikož jsem neměl peněz nazbyt, tak jsem sám vyrazil do Arden na dva dny jen se spacákem a sáčkem toustového chleba. Bylo to takové poustevnické, jednoduché, ale byl to krásný čas v probouzející se přírodě.

Byli jsme také na návštěvě u mechelenského biskupa, kardinála Danneelse, což je v podstatě bruselský biskup, poněvadž Brusel patří do mechelenské diecéze. V semináři nás navštívil arcibiskup z Milwaukee Timothy Dolan, nynější newyorský kardinál a předseda Konference katolických biskupů

Spojených států. Tehdy na mě udělal velký dojem svou srdečností a prostotou. Jeden kněz, který zde byl na sabatickém půlroku, měl předky z Čech a ještě uměl pár slov či vět v češtině. Celý svůj život strávil jako vojenský kaplan u námořnictva. Spirituál, otec Rafael je napůl hispanec a napůl indián. Momentálně působí jako biskupský vikář diecéze San Bernardino, která sousedí s diecézí Los Angeles. Spolu jsme si velmi sedli, takže jsme stále v kontaktu a čas od času se navštěvujeme. Ta obrovská plejáda lidí z různých koutů světa a v podstatě různých kultur, ale stejné víry a potažmo obdobného „duchovního“ stylu, byla asi největším obohacením, které jsem si odvezl. Škola byla super, nicméně mi to trochu zkomplikovalo situaci v Olomouci, poněvadž učební plány se úplně nepřekrývaly a stálo mě to potom v dalších dvou letech nemalé úsilí, abych akademický skluz dohnal. Diplomku jsem nakonec dopisoval a obhajoval až dodatečně v jáhenském roce. To byla sice nepřijemnost, ale ta životní zkušenost rozhodně stála za to. A zkušenost jiného semináře byla taktéž k nezaplacení a určitě zásadně přispěla k tomu, že jsem se opravdu stal knězem. Nebylo mi v Lovani vždy lehké. Především podzim, listopad,

byl velmi těžký – bylo toho moc, moc jsem nerozuměl, maminka daleko ☹. Ale bylo to krásné a rozhodně doporučuji každému využít možnosti, pokud to jen trochu jde a vyrazit do světa na zkušenou. Aspoň na půl roku, když už ne na dýl.

SVĚTLEM V TEMNOTÁCH

Krajina naší země je poseta poutními místy, zvláště mariánskými, z různých koutů našich farností naše oči mohou často dohlédnout k hostýnským horám i ke kopuli svatyně Panny Marie Nanebevzaté. Několikrát v čase uplynulých desetiletí jsme s Katolickým spolkovým domem, dospělí i děti na farním výletě na konci školního roku, putovali také na sever Moravy do Jeseníků.

Uprostřed jesenické lesní přírody, asi šest kilometrů od Zlatých Hor na hoře Boží Dar, je poutní místo Panny Marie Pomocné, Mariahilf.

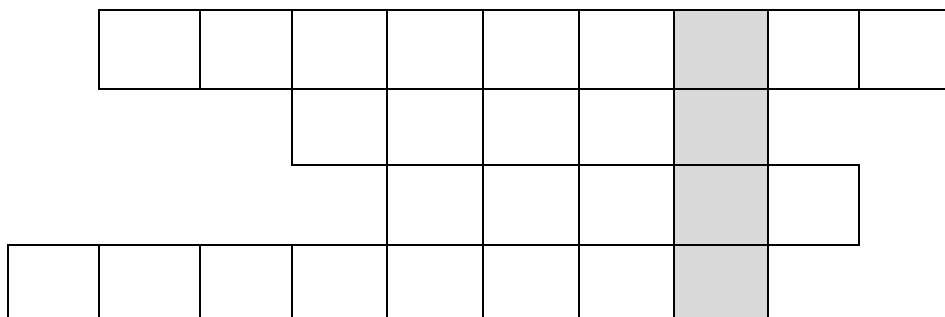
Počátek tohoto poutního místa spadá do období třicetileté války (1618–1648) a je spjato se ženou ze Zlatých Hor, která utekla před švédskými vojáky na horu Boží Dar, kde osamocena, se zázračnou pomocí Panny Marie, 18. července 1647 porodila syna. Její vnučka nechala na

tom místě narození pověsit obrázek Panny Marie, u něhož docházelo k zázračným vyslyšením. Později tam vznikla dřevěná kaple, v září 1841 byl dostavěn kostel, posvěcen byl 8. září a dostal titul Narození Panny Marie. Postupně zde vyrůstal poutní areál.

S tímto poutním místem je od roku 1906 spojeno jméno kněze a později i starosty Zlatých Hor P. Vinzenze Braunera. Monografii tohoto kněze napsal již v minulém čísle jmenovaný P. Jan Larisch a nazývá ho „světlo v temnotách zmatené doby“. Narodil se 18. listopadu 1877 v Salisově nedaleko Zlatých Hor. Jako chlapec k Mariahilf s rodiči putoval, jako student zde řešil svou životní cestu, „jako kněz provázel své poutníky mariánskou cestou k Bohu“, pro něho bylo toto poutní místo a vztah k Panně Marii přirozenou součástí života a po svém nástupu do Zlatých Hor, kam přišel po několikaletém působení v Javorníku, ho učinil součástí své pastorační práce. Poutní areál celý renovoval a po stránce duchovní rozvíjel poutní hnutí. Konaly se poutě stavovské, mužů, žen, mládeže, jednotlivých farností, prosebné, děkovné. Se svými farníky prožil první světovou válku, prožíval zde 30. léta dvacátého století (1901–1941 byl farářem, 1915–1941 děkanem, 1927–1938 starostou), patřil mezi ty německé duchovní, kteří varovali před demagogickým deformováním křesťanského základu

TAJENKA

Hlásej písni veselá: Chvála budiž vzdána Marii, že přijala svého Pána.

1. Jan nabádal: P..... cestu Pánu.
2. Jeho hlas se ozýval z k.... od Jordánu.
3. Máme být b.....
4. A také s.....

Z KALENDÁŘE FARNOSTÍ

Listopad

29.11.	neděle	1. neděle adventní; žehnání adventních věnců 17 hodin – rozsvícení vánočního stromu na náměstí TGM, žehnání adventního věnce
30.11.	pondělí	Sv. Ondřej, apoštol, svátek

Prosinec

3.12.	čtvrtek	Sv. František Xaverský
4.12.	pátek	Sv. Barbora; první pátek v měsíci
6.12.	neděle	2. neděle adventní, sv. Mikuláš
8.12.	úterý	Panna Maria počatá bez poskvrny prvotního hříchu, slavnost
12.12.	sobota	Panna Maria Guadalupská
13.12.	neděle	3. neděle adventní
17.12.	čtvrtek	Začíná předvánoční týden
20.12.	neděle	4. neděle adventní
24.12.	čtvrtek	Štědrý den

společnosti nacistickým novopohanstvím. Nacisty byl sledován, 6. května 1941 zatčen, vězněn v opavském vězení, po pěti týdnech propuštěn s podmínkou opustit provincii Slezsko, pod hrozbou deportace do koncentračního tábora nesměl do Zlatých Hor, po různých útrapách 30. ledna 1943 ve věku 66 let po 43 letech kněžské služby skončil v Lubsku v Dolní Lužici. Po rozloučení v Lubsku bylo jeho tělo převezeno do Zlatých Hor, kde byl pohřben 6. února 1943. Pohřeb se stal tichou protinacistickou demonstrací.

„Pán posílá každé generaci kněze, osobnosti, jež na sobě nesou břímě té které doby. Jen věrnost Kristu, jak to bylo v případě P. Vinzenze, dokáže být pro druhé, resp. pro společnost příkladem, pomocí, útěchou – světlem v temnotách. Být světlem v temnotách je výzvou i úkolem.“ (Z úvodních slov Mons. Františka Václava Lobkowicze k monografii o P. Vinzenzi Braunerovi)

*Připraveno podle Jana Larische:
P. Vinzenz Brauner*

O OSECKÉ FARNOSTI

Farní kostel Povýšení svatého Kříže byl vystavěn roku 1791 na troskách vyhořelého kostela. V přífašené obci Oldřichov je kaple sv. Filipa a

Jakuba a na Veselíčku sv. Jana Nepomuka.

Kolem kostela je starý hřbitov a ohradní zeď z 18. století. V obvodu obce jsou kříže u Trnavy, u silnice k Veselíčku, na Rybářích, na Liškách. V obci je socha Panny Marie, kaplička Panny Marie Lurdské a kaple sv. Anny z 19. století. Při polní cestě na severovýchod obce kaple sv. Vendelína, posvěcená 21. října 2017.

Kněží působící v obci od druhé poloviny dvacátého století:

1957-1969 P. Jan Mrkus
1969-1984 P. Jindřich Basler
1984-1985 P. Alois Zatloukal
1985-1987 P. Jan Valenta
1987-1991 P. Ludvík Dřímál
1991-1994 P. Karel Jašek
1994-2004 P. Jan Szczurko
2004-2005 P. Kamil Obr
2005-2020 P. Pawel Bilinski
2020- P. Libor Churý

O kostel se stará Josef Gogela, varhanicí je Alžběta Šalplachtová a scholu řídí Monika Kopečná.

M.K. + A.M.

ČERVENÁ STŘEDA

Ve středu 25. listopadu jsme si červeně nasvíceným kostelem sv. Jakuba připomněli všechny, kdo jsou ve světě pronásledováni pro své náboženské přesvědčení, modlitbou se spojili se všemi lidmi dobré vůle.

Červené světlo symbolizuje krev trpících pro víru.

FARNÍ LISTY vydala Římskokatolická farnost Lipník nad Bečvou. Vychází pro vnitřní potřebu farností Lipník nad Bečvou, Týn nad Bečvou, Osek nad Bečvou za přispění firmy TRUMF International. **Neprodejné!**

Starší čísla Farních listů a aktuální informace o životě farnosti najdete na internetové adrese www.farnostlipnik.cz

Tisk: TRUMF International, www.trumf.cz, www.koreni-vareni.cz

Příspěvky do Farních listů můžete donést na faru v Lipníku nebo zaslat na e-mail: falipniknb@ado.cz